

## **Universitäts- und Landesbibliothek Tirol**

### **Scintillae ignatianae sive S. Ignatii de Loyola sententiae et effata sacra**

**Ignacio <de Loyola>**

**Ratisbonae [u.a.], 1919**

Martius



## MARTIUS

1.

*Qui se suasque rationes Dei obsequio postponit, huic Deus multo consulit melius, quam potuisset ipse consulere sibi, si Dei obsequium suis rationibus postponere voluisset. S. Ignatius ap. Bart.*



ui prima est de Deo cura, omnia illi fluent secunda; cum enim ea, quæ Dei sunt, curamus, ille curat nostra eaque longe felicius, quam ipsi non solum præstare, sed et optare potuissemus.

Desideria propria suspecta nobis esse debent, cum, quid nobis expediat, ipsi nesciamus. Periculosa est nostra electio; id solum est reliquum consilii, ut Deum amemus et illum sinamus de nobis agere, quod illi visum fuerit.

Conatus nostri sæpe sunt detrimenta nostra, quæque appetebamus vehementius, quoties experti sumus maxime nocuisse! Quæramus regnum Dei, cetera adjicientur nobis.

Cum quis sui videtur oblitus, tum Deus ejus maxime recordatur. Et quidem ejus

est providentia, ut cura illi sit de omnibus, tenerior tamen et paterna de illis, qui sui minorem habent. *Jacta spem tuam in Dominum.*

## 2.

*Longe ad infima ei est descendendum, quisquis eniti ad sublimia velit. S. Ignatius ap. Ribad.*

**A**d favores divinos alia non reperitur semita quam per demissionem. Hac ivere, quotquot ad virtutis apicem sunt eluctati.

Altiores obices, quos ob arduitatem transilire non vales, profunde inclinatus poteris superare. Ventus excelsas cedros frangit, parcit myricis, quæ se ad omnem ejus nutum submittere noverunt. Periculosa sublimitas.

Si recumbas invitatus in novissimo loco, sperare poteris te auditurum: Amice, ascende superius (Lc 14, 10)! Sic aquæ sublimius ascendunt, dum prius profundius descenderunt.

Humilitate velle honores mercari duplex arrogantia est; mereri altiora laudem habet, non quærere; laudabilia agere, non laudem affectare labor est, qui suum ab æquo judice præmium expectare potest. O quam parum sæpe humilitatis in humilitate! Aliud est esse, aliud videri humilem.

## 3.

*Si vel ex gradus, in quo stat, auctoritate vel ex officio, quod gerit, debito mundum reformare quis vellet, is a se incipiat est necesse.* S. Ignatius ap. Bart.

Quanto altiore te loco sors constituit, tanto maiorem imposuit obligationem recte agendi. Tibi velamen vitii nullum est; patet omnibus, sed et omnibus officit, magis exemplo quam culpa noxius.

Frustra est doctrina, quam facta non confirmant; levissima erit, ad nullius animum penetrabit, nisi ei pondus accedat ab exemplo. Oleum et operam perdit, qui docet bona, cum agat mala.

Ut optima etiam instrumenta nullum eximium artis opus per se dabunt, nisi artifex, qui eis utitur, eximius fuerit: sic plane consilia etiam saluberrima vim amittunt, nisi, qui ea suggesserit, etiam usu approbaverit.

Deformis est mundus; reformationis — quis dubitat? — indigus est; sed primam in se quisque curam acuat, ubi non deerit labori materia. Qui sibi nequam, cui bonus?

---

## 4.

*Si quando calumnias ab improbis vel ignaris in te congeri observaveris, Deum ora, ut avertat, ne quando mala de te dicantur et vera dicantur. S. Ignatius apud Bart.*

Tota felicitas intra nos est, et hæc est beatitudo; miserrimi quippe essemus, si probitas alieno pendere deberet ab arbitrio. Talis et tantus es, quantus intra te et Deo teste es.

Si nescio quam tumida panegyri te inter sanctos fama collocet, malum non tollet, si malus es; ita vicissim si tua te non arguat conscientia, satyras tutus ride: nihil de bono tollent.

Id solum interest, nocens an innocens vituperia patiaris; nulla nobis nocebit adversitas, si nulla dominetur iniquitas. Non est, quod metuat innocentia.

Mens conscia recti securior mendacia famæ, quam fluctus rupes excipit: tumultuetur hic, illa non commovebitur. Confunde famam; aliter, ac illa vulgat, age.

---

## 5.

*Prudentiæ tuæ statuendum relinquo, præstetne terrenis omnibus nunc illud opponere: „Quid prodest homini?“ (Mt 16, 26) an vero postea brevi frustra ejulare: „Quid profuit?“ S. Ignatius in vita.*

**A**mantur flores, dum vernant; sed quam breve tempus est: ubi exarescunt, abjiciuntur. Sic omnia terræ bona, dum sunt — quam breve hoc momentum! — delectant: illico transeunt et usu ipso fastidiuntur.

Dum opibus aut deliciis frueris, te crede somniare, discusso somno nihil inventurus in manu; et quid hoc somnium et quamdiu prodest?

Omnis gradus felicitatis, ad quem aspirare potes, fugacia secum trahit gaudia; splendide levaris cum pyrobolo, sed momentum exspecta, nihil supererit nisi fumus; et hunc captare quid prodest?

Nihil prodesse crede, nisi quod æternum prodest, quod ad beatam æternitatem comparandam conducit; obest autem gravissime, quod huic impedimentum ponit.

---

## 6.

*Qui mundum contempsit, statuæ similem esse oportet, quæ nec lacerna indui recusat nec purpura, qua prius ornabatur, detrectat spoliari. S. Ignatius ap. Lancie.*

**L**ocupletibus feliciorē esse præstat quam locupletē; nec id admodum difficile, si sciamus nihil desiderare: nam sola pauperem faciunt desideria.

Miseros nos facimus superfluarum rerum sollicitudinibus et tenuioris fortunæ impatientia; quam si ferre vellemus, miseriarum omnes evanescerent. Non censu constat felicitas.

Præstat dominum esse fortunæ quam servum. Dominatur, qui novit ejus dona contemnere; servit, qui expetit. Morbus apud multos incurabilis, quibus per affluentiam omnium non desunt vota; scilicet hydropici sitis numquam satiatur.

Usū rerum necessitas definiat, non cupiditas. Modicum est, quo egemus; quid ad superflua curas extendimus? Beatior est Irus sorte sua contentus quam Cræsus plura desiderans.

---

## 7.

*Minus de scientia, plus de virtute.*  
S. Ignatius ap. Bart.

**N**on qui multa, sed qui utilia scit, doctorum syllabo est inserendus. Quantum est in rebus inane! Scire, quod non prodest, proximum est ignorantiae.

Nocet scire, quod non prodest, immo sæpe etiam quod prodest. Scientia enim inflat, nutrit arrogantiam. Sicut non est inde beator voluntas, quod plura cupiverit, ita nec mens est sanior, quod plurima noverit. Sciendi appetitus prima peccandi occasio fuit.

Infelix homo, qui scit creata omnia et nec se nec Deum noscit; beatus autem, qui hæc scit, etiamsi illa nesciat. Ea, quæ supra nos sunt, diligere præstat quam intelligere. Affectus plus instruendus quam intellectus.

Discamus non opinioni, sed vitæ, non oblectamento animi, sed utilitati. Discamus vivere, non loqui, operari virtutem, non speculari, hoc est, medullam præ cortice diligamus.



## 8.

*Univerſum mel, quod colligi poteſt ex floribus hujus mundi, tantam non habet dulcedinem, quantam habet Domini Jeſu fel et acetum. S. Ignatius ap. Bart.*

**F**elicitatis titulum injuſte occuparunt oblectamenta mundi, eo magis ab his alienum, quo nihil infelicius eſt, quam videri felicem et non eſſe; niſi tu æternæ perditionis cauſas in felicitate numeres.

Voluptas irritat appetitum, non ſatiat, non implet animum, ſed inquietat; dulcedinis guttam immenſo amaritudinis mari obruit et momento blandiori æternam mercatur infelicitatem.

Ut ex amariſ herbis mel conficere noverunt apiculæ, ſic amara Chriſti patientiſ memoria dulcedinem propinat, modo ſint, qui eam velint deguſtare. Hæc ſanctæ hujus alchimix virtus eſt.

Amareſcit, quidquid dulce munduſ offert, et dulceſcit, quidquid amarum acci-  
dit, dum Chriſti paſſio menti obverſatur.

---

## 9.

*Si mihi totius mundi aurum suppetet, non adjuvarem vel obulo illum, qui sua culpa se religione indignum reddidit.* S. Ignatius ap. Bart.

**S**i perdatur thesaurus, quæ non funduntur lacrimæ? si periclitetur sanitas, quæ non curæ fatigant? et tantum bonum, quantum est beatitudinis æternæ pignus, arrha divinæ gratiæ, inter levia censeatur?

Deplorata sanitas est, dum æger mala gravissima non sentit, immo credit optime secum agi, dum magnis passibus ad mortem properat. Perire nec sentire magna Dei pœna est.

Seu favores talibus cælum mittat seu dolores, semper timoris materiam præbet: dum favet, bona, quæ gesserunt, compensare, si premat, etiamnum vindicare credi potest.

Illiberalior in eos plerumque Deus est, qui habendi spe aut cupiditate se Deo subtraxerunt, digni minus accipere, qui centuplum jurejurando promissum contempserunt. Leviora forent hæc, gravius illud iræ divinæ argumentum. Nemo mittens manum suam ad aratrum et respiciens retro aptus est regno Dei (Lc 9, 62).

## 10.

*Id tibi principium esto, ut sermonis quidem ingressum facile concedas aliis terrena sapientibus, exitum vero tibi reserves, ut acceptum qualecumque sermonis metallum auro tingere coneris.*  
S. Ignatius ap. Bart.

**S**i cum doctore gentium Apostolo cupias sancto alios capere dolo, aucupis ingenio uti debes: eandem hic cum ave, cui insidias struit, vocem simulat, ut suavius alliciat; pari tu communione sermonis hominum benevolentiam aucupare. Animalis homo non illico percipit ea, quæ sunt Spiritus (1 Cor 2, 14); erigendus est sensim sine sensu animus et a terrenis non per saltum, sed quasi per gradus ad superna evehendus. Violenta terrent.

Amica hæc sermonis alternatio thau-  
maturga est; prodigia faciet: obstinatum  
pectus, quod violenta nequivit oratio mo-  
vere, suavior hæc familiaritas in ceram  
emolliet, formam, ut voles, in omnem  
ducendum.

Primum benevolentia obtineri debet,  
qua semel habita captivum tenes animum  
nec difficile a terrenis ad æterna sponte  
secuturum deduces.

---

## 11.

*Propter nostram in spiritualibus rebus  
acediam consolatione divina merito pri-  
vamus. S. Ignatius de discr. spirit.*

Sæpe innocenter vapulat dæmon, cui  
desolationem spiritus adscribimus,  
quæ fructus est acediæ nostræ, quæ plus  
nobis sæpe quam dæmon nocet.

Quomodo sperare Dei liberalitatem  
potest, qui adeo avaro in eum est animo,  
ut vel pusillum temporis ei pigeat immo-  
lare? Sic ille nos visitat, ut nos illum co-  
limus. Echo nempe est: æqua fervori no-  
stro mensura respondet.

Heu me, quam noxius animæ nostræ  
hostis est acedia! Quot Dei favores im-  
pedit; quot merita dissipat; quot consu-  
lationibus privat! Hæc est malorum om-  
nium, quæ in spiritu patimur, scaturigo;  
vince hanc, et hostes tuos enervasti.

Quanto liberalius terra vapores in cæ-  
lum mittit, tanto fecundiores inde imbres  
recipit. Nostra in cælum liberalitas ejus  
in nos meretur beneficia. Qui plena manu  
seminat, huic læta sub falcem messis ve-  
niet. Qualem volumus, talem se nobis  
Deus exhibebit.

---

## 12.

*Plus una hora Manresæ Deo magistro discitur, quam quidquid ubique doctorum est tradere potuissent. S. Ignatius in vita.*

**D**ivinæ scientiæ schola suorum profectum non ex discentis ingenio, sed ex docentis voluntate metitur. Facile est ibi evadere doctum, ubi ille spiritus magister est, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ (Col 2, 3).

Ut lumen rapta repente nube fulgurans momento abstergit tenebras et multa detegit: sic divinæ illustrationis radius cælo affusus pulsa caligine tantum lumen affundit, ad quod omnis sapientum turba cæcutiat est necesse.

Frustra nos et ingenium evisceramus cum araneis: tota nocte laborantes nihil capiemus ex hac Sanctorum scientia, nisi nos ille doceat, qui sine verborum strepitu ad cor loqui consuevit.

Nec speret profectum, qui nescit secum habitare. Manresana specus aperit virtutis academiam, ubi magister Crucifixus, cælum et terra liber, studium est meditatio. Hic qui doctus est, vere sapiens est.

---

## 13.

*Nullum lignum aptius est excitando  
foco amoris Dei quam lignum sanctæ  
Crucis. S. Ignatius ap. Bart.*

**M**irabilis artifex amor est, qui amati  
memoria velut foco usus adversa  
vel mitigat vel plane tollit, immo, quod  
maximum ejus magisterium est, in dul-  
cedinem commutat.

Ama, nec dura ulla senties: illi gemunt  
sub onere, qui nolentes ferunt; hi enim  
succutiunt onus nec excutiunt. Totum  
pondus impatientia est.

Non vi cum adversa fortuna agendum,  
sed amore; majores huic quam fortunæ  
sævienti sunt vires. Ubi amatur, ibi non  
laboratur. Facile crucem bajulat, qui ba-  
julat, quod amat. Humerus et robur pa-  
tientię amor est.

Amor nostri Crucem Christo levem fe-  
cit: Dei amor Christi crucem nobis tole-  
rabilem faciet. Facilis est animi duris in  
casibus fortitudo, non machina, non la-  
certo, immo nec voto eget. In nobis sunt  
omnia; robur virtutis amor est.

---

## 14.

*Servitutis aut, quæ mihi ante oculos ponitur, mortis timorem in minimis pono; unus Numinis offendendi timor me coërcet. S. Ignatius in vita.*

**N**ihil est sub sole malum, nisi peccatum, quia nihil est, quod non velit Deus esse, præter peccatum, quod ita odit, ut, si amare posset, Deus non esset. Odit illud necessario et odit æternum.

Mors, vincula, egestas adeo mala non sunt, ut optabilia sint tamquam optima; sunt Dei nos amantis dona, peccati remedia, gratiæ divinæ lucra et, quod caput est rei, divini amoris fomenta.

Quem absolvit conscientia, non est in orbe, quod timeat. Nemo miser esse potest nisi suo facto: solum infortunium, quod nobis accidere potest, nostrum opus est. Nulla in caput nostrum cudi tela in aliena officina possunt.

Magnorum nulla non injuria atrox est; quid igitur erit, si regum omnium Dominus offendatur? Nimirum tam atrox hoc facinus est, ut, si cælo, terræ, hominibus, Angelis perniciēs immineret, hæc minus timenda forent quam Dei offensa.

## 15.

*Nulla est tranquillitate ipsa pejor tempestas nec ullum adversariorum genus periculosius, quam adversariis carere.*  
S. Ignatius ap. Bart.

**P**erpetua tranquillitas sub larva securitatis gravissima minatur animæ pericula. Mater est otii, nutrix acediæ, fomentum sensualitatis. Quanta hæc in spiritu damna!

Adversitas nos admonet officii, compellit ad Deum. Dormiunt etiam Apostoli, dum placidum dormit mare; tempestas eos clamare cogit: Domine, salva nos, perimus (Mt 8, 25).

Pati mala non est malum; pati a malis etiam bonum; pati propter bonum adhuc melius; pati ob mala pariter bonum est, quia sic ea expiare bonum est.

In tempestate nascitur margarita, in ignibus excoquitur aurum, inter malleorum ictus corona cuditur, nec aliter quam adversis nutritur virtus. Hostis nempe facit fortem, ut tempestas nautam commendat.

---



## 16.

*Nihil suavius est, quam amare Deum, sed ita, ut ex amore illius multa patiaris. S. Ignatius in vita.*

**O**mnis felicitas hominis amor est. Tantus es et tantum vales, quanti est, quod amas. Provide proinde, quem ames: si rem perituram, tibi ruinam præparasti; si Deum, felicitatis apicem attigisti.

Amare nec pati velle est otiosi. Cupiditas est, non caritas; hujus enim lydius durus est, qui verum a spurio amore distinguit. Se, non Deum amat, qui hujus amore pati recusat.

Deum amare inter prospera virtutis nomen non meretur; hoc etiam sensualitas potest. Sed ubi cruces cælum depluit, amplius Deum et has propter illum amare veræ virtutis est experimentum.

Ut collisio e silice flammam elicit et agitatione flamma crescit: sic fortunæ adversitate vere Deum amantium corda amplius accenduntur. Cur tu friges?

---

## 17.

*Tanto plus sperandum in Deo, quanto res magis videntur desperatæ: ubi deficiunt humana, ibi præsto sunt auxilia divina. S. Ignatius in vita.*

Ubi plena opibus turget arca et minora frugibus sunt horrea, ibi non est spes. Ubi omnia ultra votum suppetunt, ibi non Deo fiditur, sed creaturæ.

Maledictus, qui carneo innititur brachio. Quis fragili se confidat arundini, cum columnæ possit immobili spes suas inædificare? Et nomen et robur spes amittit, dum mediis nitimur, quæ videmus.

Gaudet Deus nos periculis jactari et ope humana destitui patitur; quia spe nostra delectatur scirique gaudet suo nostra stare auxilio. Differt opem, ut spem exacuat.

Si opes amisisti, si patronis destitueris, tum maxime confide; patronus tibi sufficit unus, sine quo nihil possunt omnes.

---

## 18.

*Quem labor tenet alienæ salutis occupatum, efficacius eum semper modestia humilis quam auctoritas juverit vincetque cedendo citius quam pugnando.*  
S. Ignatius in vita.

Quæ in arcibus, eadem etiam in animis expugnandis plurimum facit industria; ut subigantur illæ et isti depri-  
mantur, oppugnaturus se infra oppugnandi pedes abjiciat, absconditus cuniculos agat; sic evertuntur, quæ vi apertæ restitissent.

Paucas in retia sua volucres auceps cogeret, si fulminaret; terreret minis, non alliceret; suavi canendum est fistula. Quod vis non potest, hæc efficiet.

Homo capitur humanitate; nullus adeo ferus est, qui submissione non provocetur ad amorem, ubi contra odium parit arrogantia et fastus contemptum trahit.

Alia asceticæ, alia politicæ militiæ media sunt; hæc vim apertam opponendo, illa se submittendo viam invenit ad victoriam.

---

## 19.

*Pluris tibi sit cujusvis hominis salus  
quam thesauri omnes universi mundi.*  
S. Ignatius ap. Ribad.

Quod in nobis pretiosissimum est, fere  
minimi habemus. Anima, quæ rei  
infinಿತæ pretio constitit, vilis esse non  
potest nisi illis, quibus nihil est se vilius.

Salutem hominis cælo Christus præpo-  
suit; ut eam obtineret, divinitatem suam  
quasi prodegit, certe vitam et sanguinem  
dedit. Quam sapientissimus hic institor  
tanti fecit, cur nos inter ultima curamus?

Falsa nempe statera res metimur. Res  
nihili, quales sunt opes, eruditio, totius  
vitæ sudoribus quærimus; pro hominis  
salute labor omnis gravis nimium et in-  
tolerabilis accidit.

Dei judicium attende: quanti Deus om-  
nem mundi potentiam facit? Quanti nos  
pilum et nucem cassam: salutem autem  
hominis etiamnum sitit. Præter se hac  
nihil habet amabilius, nihil in votis magis.

---

## 20.

*Tantum valet res, quantum illam Deus fecit valere.* S. Ignatius ap. Bart.

**V**ehementer sæpe fallitur, qui secundum colorem de rebus iudicat. Trapezita peritus distinguit adamantem a vitro. Ille remotissimus est ab errore, qui ad divinæ mentis bilancem omnia ponderat. Si omne, quod splendet, aurum credat mens tua, heu, quoties decipietur!

Nihil est bonum, nisi quod ducit ad summum bonum. Deus finis noster est, ad quem tendimus, in quo æternum quiescemus; viam, quæ ad illum ducit, bonam crede, ama, elige; quæ abducit, esto rosis strata sit, quam longissime fuge.

Aurea clavis parum facit ad intentum, si clausa non reseret; tali præferenda est ferrea, cui seræ patent. Rei nempe pretium non color nec opinio, sed ad intentum aptitudo facit.

Proh, quantum erramus! Omnia electioni hominis subiecit Deus, sed ut media sint ad Deum. Væ, qui his contra Deum utuntur! Tanto res quævis peior, quanto certius abducit a Deo.

---

## 21.

*Bonos bene, malos male valere gaudeo: illi ut integris ad Dei gloriam utantur viribus; isti ut multiplicatis infirmitatibus ad Deum compellantur. S. Ignatius ap. Ribad.*

Nescimus, quid boni lateat in morbis. Inter hispidos cortices dulcis latet medulla, modo noverimus hanc e spinis eruere dulcedinem, mel e thymo, e morbo sanitatem elicere. Genus quoddam sanitatis est hominem non esse sanum.

Dum languet corpus, vegetatur spiritus. Multos meliores fecit ægritudo, quos sanitas perdidisset. Ut tenebræ juvant ad splendorem, sic morbi ad vitam meliorem. Deseruntur a vitiis, qui ea deserere noluerunt.

Usus rei rem bonam facit. Dissipiat, modo prosit; etiam medicina ingrata est palato, sed quia profutura speratur, amatur, avide sumitur. Quod potest desiderium valetudinis corporalis, cur non possit spiritualis?

Es infirmus? gaude: peccare non potes. Lecto affigeris? tempus tibi suppetit, ut ad cor redeas. Langues? miseriam humanam cogita, cogita præ foribus æternitatem. Quanta hinc bona!

## 22.

*Si vel catulum tibi Deus præfecerit,  
tu non recusa: libenter illum ducem  
vitæque magistrum Deo auctore sequere.*  
S. Ignatius ap. Nigron.

**S**i baculum absque metu sequitur, qui scit eum a vidente regi, cur difficile sit catulum sequi, si hunc in nostri regimine Deus, totus oculus, regat: nisi minor apud nos Dei, quam pueri apud cæcum auctoritas sit, cui se prompte confidit?

Obœdientia magna virtus est, sed tanta non foret, nisi pretiosissimam sui partem, iudicium, homo per illam Deo immolaret, immo suum pro divino commutaret.

Ex imperantis vilitate obœdientiæ accrescit pretium, tantumque huic additur, quantum minor eum commendat auctoritas, cui paretur. Hic enim et intentio purior et fides esse solidior convincitur.

Illud obtinet obœdiens, quod soli Deo est singulare: non posse errare. Vicaria divinæ sapientiæ obœdientia est, par utriusque infallibilitas.

---

## 23.

*Expedit nihil differre in crastinum, quod hodie præstare possis. S. Ignatius ap. Bart.*

**Q**ua Philippo arte magni nomen crevit, nihil in crastinum differendo, quod hodie agi poterat, ea lex debet esse christiano, cui nemo crastinum pollicetur.

Non amat tarda molimina Spiritus Sancti gratia, in iis maxime, quæ laudari non possunt nisi confecta. Geminat operis pretium, qui executioni addit celeritatem.

Quoties nocuit distulisse! Quæ in aliam diem rejecta penitus emanserunt! Turpis vecordia, luenda multis tota æternitate nec satis eluenda.

Opus bonum dilatione corrumpitur: differre quippe ut nolentis, ita nauseantis est. Virtutis exercitio quantum accedit moræ, tantum decedit laudis. Nullum proposita sanctum effecerunt.

---



## 24.

*Longe melius est obtinere unicum granum alicujus boni cum securitate, quam centum cum periculo salutis. S. Ignatius ap. Bart.*

**N**emo prudens se perdit, ut alium lucretur; sicut nec medicus infirmatur, ut alium curet. Omnia infra salutem propriam habenda.

Quanto thesaurus est pretiosior, tanto majori cura servandus; et quam dabit homo commutationem pro anima sua (Mt 16, 26)? Quam qui periculo facit obnoxiam, eam non æstimat.

Inter lucra, quæ tam avide quæris, te primum computa; dum alios ad pietatem animas, te non negliges, nec sinas alios tua institutione te fieri sanctiores. Cur te ipsum inter vilia habes?

Pessima diligentia, quæ semper ad alios. Cura tui omnibus curis est præponenda. De te a te ratio exigetur. Martha, Martha, sollicita es et turbaris erga plurima; porro unum est necessarium (Lc 10, 41): salutem tuam in tuto collocare.

---

## 25.

*Incredibilis est solacii, quoties divinis epulis accumbimus, toties non Christi tantum, sed et Matris ejus sanctissima carne nos pasci. S. Ignatius ap. Lyr. .*

Quæ Bernardi olim, hæc communis omnibus est lætandi materia, quod pasci a vulnere simul et ab ubere lactari nobis concedatur. Caro quippe Christi caro est Mariæ.

Quanta dignatio bonitatis in Matre, quanta bonitas majestatis in Filio! Lacte illa, hic sanguine nutrit, se uterque dat, ut nos recipiat. Qualis commutatio! Vecordes nos et salutis immemores, nisi pacto stamus.

Aestima, o homo, conditionem tuam! Toties Christi sanguine et Mariæ lacte pastus, consanguineus tantorum es effectus; cave degeneri ad quisquillas affectu cognitionem tam sanctam maculare!

Habent, quod invideant Angeli, quibus hæc gratia numquam accidit. Humanæ calamitatis hic asylum est: quem terret majestas Judicis, hunc erigit pietas Matris; quem arcet justitia, misericordia invitat.

## 26.

*Amorem tui solum, Deus, cum gratia tua mihi dones, et dives sum satis nec quidquam ultra posco. S. Ignatius in orat.*

**Q**uæstuosissimus ille amor est, qui sine lucro, cujus omnis fructus est amare. Alii amores mercatus sunt, ubi tantum recipitur, quantum datur: vilis et abjecta hæc avaritia est; gratis amet, qui vere amat.

Etiam beluæ amant beneficia, et vultures eo advolant, ubi bolum sperant. Amor Dei assurgere debet altius: lucrum non quærat, omne quod assequi lucrum possit, amor sit.

Infinitum damnum incurrimus, si aliam præter Deum mercedem quærimus. Si alia omnia obtineas, sine illo miser es. Cælum ipsum sine Dei amore infernus esset, et infernus cum Dei fruitione in cælum transiret.

Omnis creaturæ amor inutilis, immo noxius est. Solus Dei amor fecundus est, e quo pleno alveo promanant omnia dona gratiæ et gloriæ. Ama Deum — quid facilius? — et beatus es.

---

## 27.

*Nulla res creata potest talem lætiti-  
am in anima creare, quæ possit æquare  
gaudium Spiritus Sancti. S. Ignatius  
ap. Ribad.*

**G**audio, quod offert mundus, dixi: quid  
vane deciperis? Illud sincerum est  
gaudium, quod nemo tollet a nobis.

Esse sine delectatione anima non so-  
let; vel infimis delectatur vel summis.  
Illæ irritant palatum, non satiant: istæ  
sunt, quæ solæ animam, cum sit immor-  
talis, explere possunt.

Magna ars est scire gaudere. Lætari  
in rebus pessimis res est et materia lacri-  
marum. Ut ignis et aqua non cohærent,  
ita nemo carnales una et spirituales de-  
licias gustare speret.

Vis numquam esse tristis? semper bene  
vive. Ex hoc fonte pura promanant so-  
lacia, nullæ te jure affligent miseræ, si  
vel unus gratiæ divinæ gradus conso-  
letur.

---

## 28.

*Heu, quam sordet mihi terra, dum cælum aspicio!* S. Ignatius ap. Bart.

**A**d altiora nati sumus, quam ut infimis delectemur. Naturæ beneficio licet ad altiora aspirare, quæ os homini sublimè dedit cælumque tueri jussit et erectos ad sidera tollere vultus, magis autem corda.

Cælum patria est, terra exsilium, illud beatitudinis, hæc calamitatis ferax. Sursum proinde vota, sursum desideria! Hanc despice et illud suspice.

Sordeat nobis terra, sordeant omnia ejus dona, quæ bona apparent, non sunt; immo mala sunt, quia malos efficiunt, cælum impediunt.

Terræ solacia etiam pecoribus communia sunt, cæli gaudia nos Angelis æquant: illa sordida, hæc pura; brevia illa, hæc æterna. Hæc proinde appetenda, illa generoso pede calcanda.

---

## 29.

*Qui multum metuit homines, grande aliquid pro Deo numquam conficiet.*  
S. Ignatius in vita.

**Q**ui homines respicit, facile Deum despicit; illud idolum: „quid dicent homines?“ a sincero veri Dei cultu nimis quam multos avertit. Si hominibus placerem, Christi servus non essem (Gal 1, 10).

Cum timor ille inauspicatus aditum semel vitio aperuerit, nihil est quod non persuadeat. O perversa erga homines reverentia, quorum intuitu pudet non esse impudentem!

Quid times homines? Miseri sunt, nec sibi nec tibi aut prodesse possunt aut obesse, invito Deo. Hunc time, qui, postquam occiderit, potest animam perdere in gehennam (Mt 10, 28).

In Dei causa nihil timendum, sed ut acus polaris, seu arrideant zephyri seu tumultuentur boreæ, semper in polum intenta hæret: ita immotus age, quæ Dei sunt, neque ad dexteram declivis neque ad sinistram.

---

## 30.

*Ut rudis atque informis stipes non suspicatur fingi se posse in statuam, quæ pro artis miraculo celebretur, sed statuarius videt, quid ex illo fieri valeat: sic multi, qui vix aliquid de christiano sapere videntur, non intelligunt se posse Dei manu in Sanctos efformari, nisi manui hujus artificis se opponant. S. Ignatius in vita.*

**D**eus solus ita peritus artifex est, ut quidlibet possit ex quolibet, quia is unus, quod deest dare, quod superest demere potest. Tu te ab eo fingi sine.

Nemo contemnendus. Esto stipes appareat, forte fingetur in statuam, evadet artis prodigium, populorum admiratio, forte aræ imponendus, coram qua tu genua aliquando curvabis.

Male judicat, qui secundum faciem judicat. Ut ex optimis pessimi, sic ex pessimis optimi fieri possunt. Tu tibi, non aliis attende.

Ut argilla figuli manum prompta subit, quamvis formam recipere facilis, quam artificis manus impresserit: ita tu Deo te tractabilem offer. Sine illum agere.

---

## 31.

*Qui obliviscitur sui et suorum commodorum propter obsequium Dei, habet vigilem pro se Deum. S. Ignatius ap. Bart.*

**F**ac pro Deo, quæcumque potes, et ille pro te faciet, quæ tu non potes; nec enim illi difficile est tibi succurrere, nec potestas illi deest nec voluntas. Promptior ille est ad dandas, quam tu accipiendas gratias. Nemo meliorem sui curam habet, quam qui sic negligit.

Male tibi consulis, dum tempus divinis obsequiis addictum ad alia derivas. Quem potes rei sperare successum? Si Deo displices, unde tibi erit benedictio?

Quærite primum regnum Dei, et cetera adjicientur vobis (Mt 6, 33; Lc 12, 31). Non perit tempus, quod pietati tribuitur. Plus proficies orando quam studendo.

Frustra fatigamini. Non estis vos, qui loquimini (Mt 10, 20). Pater cælestis dabit vobis in illa hora, quid loquamini; sine quo nihil, cum quo potestis omnia facere. In illos liberalior, qui se et sua parum, Deum super omnia curant.

